

Krutá pravda!

Móóóóc aktuální!

„AŽ SE ZAVŘE VODA NAD DĚTMI ČESKOSLOVENSKA“

Dívám se na fotografie z protestu na Slovensku. Lidé v ulicích, davy mladých křičících hesla proti vládě demokraticky zvoleného premiéra Fica. Ne, nebudu Slovákům říkat, co mají dělat, to je jejich věc. Jen mi to připomíná něco, co už jsem viděl, ukrajinský Majdan, pokusy o převrat v Gruzii, protesty v Rumunsku. A teď Slovensko. Všechno to má společného jmenovatele, ale nebudu tady prstem ukazovat na viníka. Jen nahlas říkám, přátelé, pozor, tohle čeká i nás. U nás to bude jen trochu jiné.

Dívám se na to, co vidím já, ne nato, co vidíte vy. Každý má svůj pohled, já vidím svůj. Někdo počítá sto tisíc lidí, jiný jen pár tisíc. Co vidím já? Vidím placený komparz, hromadu kašpárků, co křičí cizí slogany. Ale nejsem si tím jistý, je to jen můj pohled. Počítal jsem vlajky v tom davu. Nějaké slovenské tam byly, to ano, ale co jsem čekal? Více slovenských. Místo toho, ukrajinské vlajky, vlajky Evropské unie, vlajky Spojených států. Slovenské? Dvě! Jen dvě!

A teď ti lidé. Dav. Hlavně mladí, kolem dvaceti let, to by mohli být Slováci. Ale ti starší? Ti drží ukrajinské vlajky, mají ukrajinské stužky. Protestují ještě Slováci o Slovensku? Nebo jsou to davy cizinců? Proto že to tak vypadá. Ukrajinci, co by měli být doma, bránit svou zemi, muži na frontě, ženy v zázemí. A místo toho? Tady, na náměstích. Tak to vidím já.

Kde se na to berou peníze? Kdo ty akce platí? Jak je možné, že starší generace Slováků, ti, kteří budovali základy, mlčí? Jak to, že se ne-

chali odstrčit? Jak jsme to dopustili, že naše děti, české i slovenské, už nemají úctu? Že nemají vlastní myšlenky? A neříkejte mi, že vaše děti ne. Každý to říká, že jeho děti jsou jiné. Ale nejsou. Podívejte se na ty zástupy. Všichni tak víme, že jsme to zvorali. Vychovali jsme je špatně.

Jak mohou dvacetileté děti, co nezažily komunismus, poučovat nás, kteří jsme v něm žili? Co tak o tom vědí? Nic! Ale mají tu drzost nám říkat, jak to bylo. Jak jsme jim to mohli dovolit?

A ta nenávist. Jak mohou tyhle děti tak nenávidět Rusko? Nemusí ho milovat, nemusí omlouvat, co se tak stalo na Ukrajině. Ale nenávist? Nenávist k národu, bez kterého by tady vůbec nebyli? Bez kterého by jejich rodiče a prarodiče nepřežili? Kam jsme je to dovedli?

A teď přijde to nejhorší. Připravte se. Pokud chcete bojovat za svobodu, budete bojovat proti vlastním dětem. Nebo vám to ještě nedošlo? Ti, co tam budou stát na druhé straně barikády, nebudou cizinci. Budou to naše děti. Všechno jsme to dopustili.

Protože co nám tu zůstalo? Ne děti praotce Čecha. Ne Češi. **Vychovali jsme tak Evropany s americkým přízvukem a ukrajinskou příchutí. Zkřížené identity, směs všech možných vlivů, jen ne té naší. A teď už nejsme pány na svém území.** Češi? Vyhneme.

Přeháním? Vůbec ne.